

at det ikke var flet; men det ærede Medlem tager fuldstændig feil, naar han mener, at denne Vællæggelse er rettet mod Folkethinget. Derom har jeg aldrig talt et Ord og skal heller ikke nu sige Noget; men jeg skal i Almindelighed sige, at naar dette, som ogsaa jeg anser for et nødvendigt konstitutionelt Arbejde, ikke er flet Fyldest endnu, saa er det Regjeringens Skyld, det er den ansvarlige Regjering, der maa bære dette, og den kan ikke skyde over paa Andre Ansvar, at den ikke har fuldført den konstitutionelle Opgave, som dens egne Venner betone stærkt var en absolut Nødvendighed. Lønningsudvalget kan være, hvordan det vil, Folkethinget kan være, hvordan det vil, men saa længe en Regjering sidder paa sin ansvarlige Post, kan den ikke skyde Skylden paa Andre end sig selv for, at den ikke faar sine Opgaver fuldførte. Der maa det ærede Medlem adressere sin Anke. Jeg er saa gammel en Parlamentariker, at i den Henseende forstaaer jeg fuldt Grundbegreberne af den parlamentariske Mathematik. Kan den høie Regjering ikke bruge det Lønningsudvalg, som et Folkething har nedsat, og ikke faae et Folkething til at vælge et andet, eller kan den ikke bruge de Lønningslove, som et Folkething vedtager, men maa finde sig i, at de lægges tilside som Makulatur, som det ærede Medlem siger, saa maa den høie Regjering gjøre Et af To: Enten maa det skaffe sig et andet Folkething, eller ogsaa maa den gaa sin Vej, hvis Opgavens Løsning er konstitutionel nødvendig. Lægger den Opgaven tilside, medens den selv bliver siddende og lader Folkethinget blive siddende, saa viser det, at denne Opgave ikke efter dens Mening var konstitutionel nødvendig, og naar den viser det derved, kunne vi nok beklage os over den Stilling, men saa gaar det virkelig ikke an, at det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen) retter Adressen i den Henseende til Folkethinget; han maa rette den til sine egne Venner, Regjeringens Medlemmer. Saaledes læser jeg Parlamentarisme. Jeg veed ikke, om det meget ærede Medlem nu forstaaer mig; men jeg gaar videre. Jeg har tidligere været Ordfører i denne Sag, fordi jeg engang var Medlem af Finantsudvalget og som saadan kom til at være Ordfører; men jeg er ikke Medlem af et andet Udvalg, Lønningsudvalget, som nærmest har at varetage dette i sin Fortsættelse, og hvor imidlertid min ærede Ven fra Rjøge (Sørup) i fuld Overensstemmelse med mig fortsætter denne Sag. Hvordan var nu Stillingen ifjor? (En Stemme: Slet!) Ja, saa er den slet iaar ogsaa! De Herrer have ikke i Mellemtiden gjort Noget som helst for at faae den forbedret. Stillingen ifjor her i Folkethinget var saadan, at det relative Flertal ikke vilde have med den Sag at gjøre. Vi, et Mindretal, et absolut Mindretal — (En Stemme: Nei, nogle flere!) ja vel, Brøndjerne ere aldrig skarpt dragne, og det glæ-

der mig — erkjendte, at Noget burde der gjøres, og ogsaa Noget efter Omstændighederne klækkeligt. Det var det, der blev foreslaaet ifjor. Jeg siger „efter Omstændighederne klækkeligt“, fordi vi da havde Lønningsrevisionerne under Forhandling, og vi have dem jo endnu. Det ærede Medlem og hans Venner i Regjeringen og udenfor vilde ikke forstaa den politiske Stilling. De vilde ikke tage mod det Tilbud, som Folkethinget paa den Maade efter Forslag fra et positivt Mindretal havde stillet, og man opmuntrede med sine Forslag og Udtalelser stærkt andre Faktorer til Modstand. Jeg tillod mig dengang at sige til den høitærede Conseilspræsident og til hans Venner, at jeg kunde forstaa denne Modstand, dersom de havde noget konstitutionelt Middel til at skaffe andre Embeds- og Bestillingsmænd Lønningsstillæg eller Dyrtidsstillæg end dem, Folkethinget vilde være med til at give det; dersom de havde noget Middel — naturligvis konstitutionelt Middel til at tvinge Folkethinget til at forandre sin Stilling; men da det nu viste sig, at de ikke havde saadanne, saa var det mig umuligt at begribe en saadan Stilling fra de ærede Medlemmers og Faktorens Side. Man endte med Intet at ville give til de ca. 5,000 smaa Embeds- og Bestillingsmænd, som vi tilbøede Lønningsstillæg, man endte med, at Regjeringen, hvis Stilling var uklar, og Landstinget og de ærede Herrer ikke vilde være med til at bevilge ca. 5,000 Embeds- og Bestillingsmænd et Tillæg, som for dem vilde være høist belejligt og til Nytte gennem hele Vinteren. Man maatte nu antage, enten at denne Stilling var særlig begrundet, altsaa begrundet saglig, deri, at de ikke brøede sig om, at disse Embeds- og Bestillingsmænd fik Noget, eller ogsaa særlig begrundet i en Forventning om, at de ogsaa paa dette Punkt nok skulde faae Folkethinget til at høie sig for deres Fordringer. Det Første kunde jeg for mit Vedkommende neppe tro, det Andet var man jo desværre, naar de mange Udtalelser, som fremkom, lægges sammen, næsten nødt til at antage for at være Stillingens egentlige Karakter; det, som i og for sig er en Belvilliesag og en Sjønssag, det, som herfra, fra den Del af Rigsdagen, der fortrinsvis har at se hen paa Bevillingsfager, bevilgedes i saadanne Die-med, denne Raades- og Belvilliesagt. . . (Rimeftab: Raadesagt?) ja en Raades- og Belvilliesagt! Der er ikke en eneste Dre af de Beløb, vi ville give i disse Tillæg, som nogen eneste Mand i Landet med Loven i Haanden kunde komme og sige: Vi kræve den! Og ogsaa deri have ærede Medlemmer sørget for at gjøre os Stillingen vanskeliggere, at man — jeg tror dog ingen af de Vedkommende — imellemstunder har ført et Sprog — hvis jeg maa nævne det, da det ikke sigter til Udtalelser her i Salen, — som om man her havde frænklet, hvad der var Ret for de Vedkommende, havde traadt ikke